

A mélységből a magasba

**Egy önéletrajz:
Gulácsy Lajos**

Kárpátaljai Református Egyház Sajtóosztálya
Munkács
2005

Ajánlás

Sok ideig vajúdott e könyv megírása, de hallva a múlt sok embertelen eseményeiről, arra az elhatározásra jutottam, hogy papírra vetem, amiket átéltem és megtapasztaltam. Azt

szeretném, hogy az ateista rendszernek a XX. század embere ellen elkövetett sok aljas tette ne maradjon ismeretlen a jövő nemzedék előtt. Ezeket a bűnöket az állítólagos felvilágosultak követték el.

Nekem még az is megadatott, hogy ebben a gonosz időben olyanról is beszámolhatok, mint megtapasztalásról, hogy a gonoszság uralmának látszata ellenére van e világnak igazi Ura és van értelme a küzdésnek, Istenre figyelésnek és Istenhez igazodásnak. "Ember küzdj és bízva bízzál!" Különösen az utolsó tíz év, egyházat és hitéletet megújító időszak, bizonyossága Kárpátalján annak, hogy velünk van az Isten, és ahogy Pál apostol mondja: "A ti munkátok nem hiábavaló az Úrban." (1Kor. 15,58/b)

Így kívánom útjára bocsátani ezeket a sorokat, mint a történelem egy részét. Kívánom, hogy elolvasása indítsa az olvasót bizalomra, reménységre, kitartásra és buzgólkodásra a szép, nemes emberhez méltó és Istent dicsőítő életre, valamint a boldog jövőendő várására.

Munkács, 2000. február 10.

Gulácsy Lajos

I. Életrajz

Születtem 1925. január 8-án Tivadarfalván, Ugocsa megyében, vasutas családban, mint hetedik gyermek. Később az öcsémmel nyolcan lettünk, négy fiú és négy lány. A történelem kerekének fordultával édesapámnál a vasutasságot felváltotta a gazdálkodás. Mint gyermekek sokat dolgoztunk. Mindenkinek ki kellett vennie a részét a munkából, így tanultam meg már korán a felelősségvállalást és a kitartó munkát. Mint nagy család szerényen, de megelégedve éltünk. Soha nem hallottam szüleimtől zúgolódást, elégedetlenkedést. Tőlük tanultam meg, hogy: "Mindenekben megelégedettek legyetek." A középiskola elvégzése után Budapestre kerültem, mint műszaki tisztviselő a Mátyásföldi Repülőgyárba. Tele voltam fiatalos lendülettel, sok szép tervvel, úgy láttam, tárva van előttem az élet kapuja. Egy év alatt kétszer kaptam fizetésemelést, úgy véltem, hogy szép álmaim valóra válnak. De jött a háború, és annak végeztével úgy láttam, minden elveszett. A boldogságból a másik végletbe estem. Nem láttam jövőt magam előtt. Sokszor eszembe jutott egykori iskolaigazgatóm mondása: tanuljatok, hiszen ti szakemberek lesztek, és bárhogyan fordul a világ, jövőtök van. Sajnos azonban nem így lett. Senkire sem volt szükség, csak robotosra. Ilyen munkahelyem aztán volt három is. Végül sok veszedelem közt való vándorlás után hazakerültem szülőföldemre. Azt reméltem, itt megnyugodhatok, de más volt a valóság. Itt Kárpátalján a háború befejezésekor minden magyar és német férfit elvittek 18-50 évesig, úgymond három napos munkára (málenkij robot), ezeknek a legnagyobb része soha nem jött haza, vagy csak évek múlva. Meghallván ezeket, visszafordultam itthonról, és Debrecenbe mentem. A nyár közepéig ott dolgoztam a vagongyárban kétségbeesve és reménytelenül. Fiatalon feladtam a reményt. Így jöttem ismét haza. Kárpátalján a nagy gyászban, a nehéz körülmények között megindult az ébredési

mozgalom, melynek vezetője Simon Zsigmond lelkipásztor volt. Az evangélikációk, bibliaórák, istentiszteletek nagy hatással voltak rám, és kiemeltek a mélységből. Megértettem: "Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de lelkében kárt vall?" Elvesztettem a világot, terveimet, földi álmaimat, de találtam helyette igazi értéket. Máté evangéliuma 6,19-20 verse lett életem útmutatója: "Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsdá és a moly megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják: Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a rozsdá, sem a moly meg nem emészti és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják." Elmúlt szomorúságom, lett célja életemnek. Megjött az életkedvem. Elhatároztam, az Urat fogom szolgálni. Így indultam el, hogy a debreceni református teológiát elvégezzem. Be is iratkoztam, de közben lezárták a határt, így tanulmányaim megkezdése lehetetlenné vált.

Mégis lett megoldás. A Kárpátaljai Református Egyház akkori vezetősége, Györke István főjegyző és Kovács József irányításával, valamint Horkay Barna, Zimányi József, Kovács Zoltán és Pázsit József tanítói működésével számomra itthoni képzés kezdődött. Ez azt jelentette, hogy minden hónapban más lelkipásztor mellett készülök, és egyben kisegítő szolgálatot végzek. A központi helyem Munkácson volt Kovács József mellett. Közben mindenütt szolgáltam, ahol csak szükség volt segítségre. Hittantanítással és konfirmációi előkészítéssel foglalkoztam. Akkor még nem tiltották a fiatalokkal való foglalkozást. Így jött el az 1948-as év, amikor tudatták velem a hivatalosok, hogy letiltanak a szolgálatról és a tanulásról. Ezután következett, hogy 1949. március 19-én hatodmagammal letartóztattak. Györke Istvánt, Huszti Bélát, Kovács Zoltánt, Asszonyi Istvánt, Pázsit Józsefet és engem. Elítéltek, és csak 1956. május 15-én jöttem haza. Mindnyájan hazajöttünk. Nehéz körülmények között megtapasztaltuk az Úr oltalmát. A fogságban töltött idő életem legértékesebb ideje volt. Ott volt a helyünk, mert ott volt legjobban szükség az evangélium megtartó erejére, annak hirdetésére. Mondhatom, hogy a hét szűk és a hét bő esztendő volt az együttvéve.

Hazajöveletem után 1956. június 3-án megnősültem. Ádám Emmát vettem feleségül a munkácsi református templom orgonistáját, aki hét évig várt rám. Most ő a legközelebbi munkatársam. A hitoktatást is elvégzi, ha úgy hozza a sor. Három gyermekünk van. Fiunk Géza fizika szakos, Emma lányom német szakos, Éva lányunk magyar szakos tanár. Négy fiú unokánk van.

Hazajöveletem után az államhatalom nem engedte sem a szolgálatot, sem a tanulást. Ugyanis Kárpátalját mintául szánták arra, hogyan kell az új társadalmat Isten nélkül felnevelni. Kárpátalján, ahol rendes körülmények között 104 lelkipásztor és hitoktató működött, 24 személyre csökkent a lelkészek száma, és ez így volt 1975-ig. Miután a Szovjetunió is aláírta a Helsinkii egyezményt, engedte meg az egyházaknak, a református egyháznak is, hogy saját kebelén belül oldja meg a lelkipásztorképzést. Persze csak annyit lehetett képezni, amennyien meghaltak, vagy nyugdíjba mentek. Sajnos, én nem kerültem az első közé. Az egyházügyi hivatal újból és újból elutasította regisztrálási kérelmemet, noha nekem már volt négyévi szolgálati és tanulmányi időm. 1978 őszén végre mégis regisztráltak és 1979 nyarán már letettem a vizsgáimat. Azóta több helyen szolgáltam, jelenleg Munkács központtal, Beregrákos és Kajdanó községben. 1987 júniusától püspöki tanácsos és a lelkészképzés egyháztörténet-előadója vagyok. 1987. november 15-től Bereg megye esperese, 1991. április 4-től egyházkerületi főjegyző, 1994. május 13-án püspökké választottak.

Ezek után mondhatná valaki: milyen sikeres ember! A valóság az, hogy kicsi koromtól sok-sok munkálkodásban, felelősségvállalásban telt az életem. Megismertem a mélységeket és a magasságokat. Az bizonyos, hogy mindenben látom Isten vezetését, megtartó kegyelmét. Az Úr már rabságom előtt készítette életemet, hogy az Ő eszköze legyek. Kemény körülmények között formál a Mester, de biztonságot ad az, hogy a vésőt Ő tartja a kezében. Most, életem e szakaszában, emberi szemmel nézve a csúcsra érve, sem akarok más lenni, mint Isten eszköze református egyházunk, magyar népünk és az egyetemes embervilág számára. Szolgálni a megbékélést, jóakaratot, utat mutatni az üdvösség felé. Istenhez az a kérésem, hogy adjon bölcsességet, lelki látást, hogy mindenben az Ő akarata valósuljon meg.

Arra kérem minden szolgatársamat, minden felebarátomat, legyünk Isten eszközei, hogy jótetszése nyugodjon rajtunk. A 90. zsoltár záró versével fejezem be írásomat:

"És legyen az Úrnak, a mi Istenünknek jó kedve mirajtunk, és a mi kezünknek munkáját tedd állandóvá nekünk."

Beregszász - Munkács, 1994. június 1.

a folytatás:

<http://mek.oszk.hu/03500/03531/html/index.htm>

*

Beszélgetés Gulácsy Lajos kárpátaljai pappal

2010. 01. 27. szerda 10:34 Mesterek és tanítványok

Szerkesztő: Madocsai Bea

http://www.katolikusradio.hu/?m_id=4&m_op=view&id=189

